

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **TIPGAMES a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 56/802, zastoupený: Mgr. Sylvou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Americká 152/15, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-68297/2014/34-RK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Ministr financí rozhodnutím ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-68297/2014/34/2901-RK, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 9. 2014, č. j. MF-60874/2013/34-4, kterým žalovaný zrušil:

1. rozhodnutí ze dne 9. 9. 2009, č. j. 34/58256/2009, v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterijní zákon“), prostřednictvím Centrálního loterního systému „Interaktivní loterní systém“, výrobní číslo: 714426, na adrese Strejcům Sbor 112, 667 01, Židlochovice;

2. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2010, č. j. 34/59462/2010, v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 loterijního zákona prostřednictvím Centrálního loterního systému MULTILOTTO, výrobní číslo: 2641, na adrese Strejcům Sbor 112, 667 01, Židlochovice;

3. rozhodnutí ze dne 6. 10. 2008, č. j. 34/82334/2008, v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 loterijního zákona prostřednictvím Centrálního loterního systému „MULTI LOTTO“, výrobní číslo: ML2152, ML2153, na adrese Strejcům Sbor 112, 667 01, Židlochovice;

(dále jen „loterijní povolení“), a to s ohledem na vyhlášku města Židlochovice č. 4/2011 účinnou ode dne 22. 12. 2011, která v článku 2. zakazuje na území města Židlochovice provozovat výherní hrací přístroje definované v ustanovení § 2 písm. e) a § 17 odst. 1 loterijního zákona, interaktivní videoloterijní terminály (§ 2 písm. l) loterijního zákona) a dále jiné podobné hry povolované podle § 50 odst. 3 loterijního zákona.

Ministr se předně zabýval námitkami týkajícími se procesního pochybení žalovaného. V oznámení o zahájení řízení byl žalobce dostatečným způsobem seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, a to obecně závaznou vyhláškou a nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, (dále jen „loterijní náleží“). Žalobci, tehdy navrhovateli, bylo mu umožněno, aby v plné šíři uplatnil své právo nahlížet do spisu ve smyslu § 38 správního řádu, současně podle § 46 odst. 3 správního řádu v oznámení o zahájení řízení mu byla přesně vymezena doba, po kterou mohl navrhopat důkazy, vyjádřit se ve věci nebo mít jiné návrhy či úkony podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu. Na základě žádosti žalobce mu byla lhůta prodloužena, v ní zaslal Ministerstvu financí vyjádření k zahájení správního řízení, které bylo ministerstvu doručeno dne 15. 9. 2014. Neproběhlo tak rozsáhlé dokazování, v důsledku čehož bylo možné spojit oznámení o zahájení řízení s výzvou žalobce a dotčeného orgánu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci, v rámci řízení nedošlo k rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí, které by založily povinnost žalovaného zaslat žalobci další výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto směru citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243.

Ministr nesouhlasil s názorem žalobce, že § 43 odst. 1 loterijního zákona je nutné aplikovat ve spojení s § 96 odst. 1 správního řádu k běhu subjektivních a objektivních lhůt pro zahájení řízení o přezkumu. Řízení podle § 43 odst. 1 loterijního zákona ve věci zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her je řízení *sui generis* podle zvláštního právního předpisu, na které nelze aplikovat ustanovení hlavy IX. správního řádu, když § 43 odst. 1 loterijního zákona je vůči § 94 a násl. správního řádu ve vztahu speciality. Subsidiárně tak vylučuje užití hlavy IX. správního řádu na řízení podle § 43 odst. 1 loterijního zákona.

Ministr dále vyjádřil nesouhlas s žalobcem tvrzenou protiústavností postupu žalovaného při rušení loterijních povolení. Ohledně argumentace týkající se dobré víry, legitimního očekávání, ústavnosti a zákonnosti žalovaný odkázal na rozhodnutí prvního stupně a náleží Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, poukázal na to, že ani jemu ani žalovanému nepřísluší hodnotit náleží Ústavního soudu a vždy postupují v souladu s jejich závěry.

Ministr uvedl, že aplikace loterijní vyhlášky na dříve vydaná povolení odpovídá loterijnímu zákonu a je i v souladu s ústavním pořádkem České republiky, v tomto směru odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10. Ohledně principu proporcionality odkázal na uvedený náleží Ústavního soudu s tím, že pokud by žalovaný nerušil loterijní povolení, která jsou v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, dopustil by se zásahu do ústavního práva obcí na územní samosprávu. U provozovatelů videoloterijních terminálů rovněž nelze hovořit o existenci legitimního očekávání, ti si mohli být vědomi rizika, že jejich sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, jak vyplývá z již zmiňovaného náleží Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13.

Ministr poukázal na to, že novela byla podrobena notifikačnímu procesu podle směrnice a žalovaný se tak ve správním řízení řídí platnými a účinnými právními předpisy. Ministrovi ani žalovanému nepřísluší rozhodovat o nevymahatelnosti a nevynutitelnosti právního předpisu podle směrnice.

Ministr neshledává rozpor mezi judikaturou ESD a českou právní úpravou, protože to jsou obce, co nejtíživěji pocítují celospolečenská rizika spojená s provozováním loterií, jakými jsou narušování veřejného pořádku či patologické hráčství, proto právě místní orgány prostřednictvím obecně závazných vyhlášek regulují provozování loterií na svém území s přihlédnutím k místním poměrům, taková znalost je na centrální úrovni omezená. Prostřednictvím Ministerstva vnitra je prováděna kontrola obecně závazných vyhlášek, či dozor nad nimi. Ministerstva vnitra je oprávněno podat návrh Ústavnímu soudu na zrušení obecně závazné vyhlášky. Pokud Ústavní soud ji shledá protiústavní či nezákonnou, zruší ji. To je důvod, proč rozdílnou úpravu na místní úrovni, která zohledňuje místní poměry za účelem zabezpečení místní veřejné bezpečnosti, a místního veřejného pořádku, nelze považovat za rozpornou s právem Evropské unie, i s ohledem na centralizovaný dozor vykonávaný prostřednictvím Ministerstva vnitra. Pravomoc obcí rozhodovat o tom, zda a kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií, včetně IVT, je podle ustálené judikatury Ústavního soudu otázkou místního pořádku a jako takové spadá do samostatné působnosti obcí a regulace těchto záležitostí je obcím ústavně garantována podle nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10.

Ve vztahu k argumentaci, která se týkala nezákonnosti a diskriminační povahy loterijní vyhlášky, ministr konstatoval, že dozor nad obecně závaznými vyhláškami patří do působnosti Ministerstva vnitra, a žalovaný není oprávněn přezkoumávat zákonnost obecně závazných vyhlášek, nýbrž musí aplikovat platnou a účinnou obecně závaznou vyhlášku, která v souladu se zákonem č. 128/2000 Sb., obecní zřízení, nebyla shledána za nezákonnou. Veškeré argumenty proto ministr považoval v daném řízení za irelevantní. Město Židlochovice prostřednictvím své vyhlášky vyjádřilo jednoznačně svůj regulační úmysl ve vztahu k jednotlivým druhům loterií a jiných podobných her. Rovněž považoval za nepřipadný vliv rozhodnutí vydaných dotčeným orgánem na rozhodnutí o vynaložení investic na provozování loterií. Pravomoc obcí regulovat obecně závaznou vyhláškou umístění IVT a obdobných technických zařízení aproboval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, a tato pravomoc obcí byla dána již před nabytím účinnosti § 50 odst. 4 loterijního zákona, ve znění účinném do 14. 10. 2011.

Závěrem ministr dodal, že nemohl vyhovět požadavku na odložení vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobce zejména neprokázal skutečnost, že by mu vznikla nepoměrně větší újma, než může vzniknout jiným osobám, a dále ministr neshledal naplnění podmínky nerozpornosti s důležitým veřejným zájmem. Dospěl proto k názoru, že neexistuje důvod, pro který by uvedená rozhodnutí měla být vykonatelná později než okamžikem nabytí právní moci.

Žalobou napadá žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného. Namítá, že mu žalovaný nedal žádným procesním způsobem na vědomí, k jakému datu hodlal v daném řízení vydat rozhodnutí, v jakém okamžiku se lze seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Nepovažuje za dostatečné, že v oznámení o zahájení řízení byl seznámen s podklady, že mu bylo umožněno nahlížet do spisu a že v oznámení o zahájení řízení byla přesně vymezena doba, po kterou mohl učinit své procesní návrhy a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41 a 8Afs 21/2009. Výzvou ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, která nebyla učiněna formou usnesení ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, spojil žalovaný s oznámením o zahájení řízení, čímž nebylo spolehlivě vyloučeno, že i po uplynutí 21denní lhůty nebudou v řízení doplňovány nové důkazní prostředky, vyjádření či jiné informace. Žalobce svoji argumentaci pak doplňuje i odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55.

Žalobce se ocitl v procesně nejistém postavení, když nemohl rozpoznat, v jakém okamžiku bude dokazování považováno za skončené a je na místě uvažovat o užití práva vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Namítá, že mu nebylo umožněno se seznámit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí. Takový postup shledává za rozporný s § 4 odst. 4 správního řádu a § 36 odst. 3 správního řádu a poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 - 55. Má za to, že Rozhodnutí o zrušení je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

K zahájení správního řízení žalobce dodává, že § 43 odst. 1 loterijního zákona je třeba aplikovat spolu s § 96 odst. 1 správního řádu. Řízení o zrušení loterijních povolení bylo možné zahájit pouze do jednoho roku od jejich právní moci. Jelikož správní řízení v této věci bylo zahájeno až dne 20. 5. 2013, tedy více jak 4 roky po vydání prvního z loterijních povolení, byla překročena roční lhůta pro zahájení přezkumného řízení. Řízení proto bylo zahájeno v rozporu se zákonem a nezákonné je i rozhodnutí ve věci samé a napadené rozhodnutí, pročež žalobce poukazuje na vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Žalobce brojí také proti tomu, že napadené rozhodnutí porušuje ústavní principy, zejména právní jistotu, ochranu důvěry v právo, ochranu nabytých práv, legitimní očekávání a principy právního státu.

Loterijní vyhláška byla vydána na základě § 50 odst. 4 loterijního zákona, ve znění zákona č. 300/2011 Sb., přičemž součástí této novely bylo i přechodné ustanovení čl. II odst. 4 (dále jen „přechodné ustanovení“). Z důvodové zprávy k přechodnému ustanovení dovozuje, že vláda přihlížela k existujícímu legitimnímu očekávání provozovatelů a přechodné ustanovení navrhla tak, aby respektovalo celou dobu platnosti povolení vydaných před nabytím účinnosti navrhované novely. Žalobce dále poukazuje na argumentaci žalovaného v řízení před Ústavním soudem ve věci loterijního nálezu. S argumentací v loterijním nálezu nesouhlasí a považuje ji za nezákonnou i protiústavní.

Žalobce obšírně popisuje obsah principu právní jistoty, dobré víry a s nimi související předvídatelnost a postup orgánů veřejné moci v souladu s právem. Přitom odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, či na čl. 2 Smlouvy o Evropské unii a judikaturu Soudního dvora. Rovněž rozvíjí princip ochrany nabytých práv, která byla založena právně závaznými rozhodnutími – loterijními povoleními. Na základě uvedených skutečností se spoléhal na to, že stát dodrží podmínky loterijních povolení, a to včetně doby jejich platnosti, a bude respektovat a chránit práva, která žalobce na základě těchto aktů v dobré víře nabyt. Stát ale tato loterijní povolení nerespektoval a zrušil.

Žalobce setrvává na svém názoru, že bylo povinností státu loterijní povolení dodržet a ochránit práva, která žalobci na jejich základě vznikla. Odkazuje i na své legitimní očekávání, k jehož výkladu uvádí další judikaturu Ústavního soudu, či čl. 11 Listiny

základních práv a svobod, dále na čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských a základních svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.

Rovněž zmiňuje i čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie zaručující svobodu podnikání a ochranu vlastnického práva. Z uvedeného dovozuje, že mu vzniklo dostatečně konkrétní legitimní očekávání na užívání majetku a jeho rozmnožení za účelem dosažení zisku. Žalovanému vytýká, že nezohlednil řádně zásadu proporcionality. Žalovaný ani ministr se nezabývali opodstatněností zásahu do práv žalobce na ochranu vlastnického práva a práva podnikat, čímž jednali v rozporu se zásadou proporcionality a v přímém rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalovaný aplikuje loterijní vyhlášku na loterijní povolení, které nabylo právní moci dříve, než byla vydána loterijní vyhláška, a proto vyvolává nepřipustnou retroaktivitu loterijní vyhlášky. Žalobce dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, a ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 344/04, v nichž se Ústavní soud zabýval nepřipustností retroaktivity a retroaktivního výkladu právních norem. Žalobce ze všech výše uvedených důvodů trvá na tom, že žalovaný zrušil loterijní povolení před uplynutím doby jejich platnosti neoprávněně, protože je jeho rozhodnutí nezákonné a protiústavní.

Žalobce se vyjadřuje k nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Poukazuje na výkladovou praxi § 10 písm. a) zákona o obcích a v souladu s ním na § 50 odst. 4, resp. § 17 odst. 11 loterijního zákona, kterou Ústavní soud odmítl. Učinil tak na základě doktríny o originární povaze normotvorby obcí, systematického a teleologického výkladu, že nic nebrání tomu, aby interaktivní videoloterijní systémy byly podřazeny výkladu § 43 odst. 1 loterijního zákona a definici výherních hracích přístrojů podle § 2 písm. e) loterijního zákona, ačkoli centrální loterní systém a interaktivní videoloterijní terminály byly od počátku jejich provozu vždy považovány za zcela samostatnou kategorii loterií a jiných podobných her.

Žalobce má za to, že Ústavní soud v nálezech ze dnů 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava); 7. 9. 2011, Pl. ÚS 56/10 (Františkovy Lázně); a 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (Klatovy, v tomto rozsudku označovaný jako „loterijní nález“ - pozn. zdejšího soudu), se odchýlil od své dřívější judikatury týkající se legitimního očekávání, a to zejména nálezů sp. zn. IV. ÚS 167/05, sp. zn. IV. ÚS 3207/07 a IV. ÚS 610/06. Žalobce považuje nález Chrastava, loterijní nález a nález Františkovy Lázně z pohledu adresáta právní úpravy v oblasti loterií a jiných podobných her za rozhodnutí nekonzistentní s judikaturou Ústavního soudu, jakož i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora, týkající se legitimního očekávání. Nebylo tak možné spravedlivě požadovat, aby tato rozhodnutí Ústavního soudu byla ve vztahu k loterijním povolením žalobcem či ostatními provozovateli jakkoli předvídaná. Žalobce proto nelze dodatečně zbavit popsaného legitimního očekávání a takové legitimní očekávání je namíste chránit tím, že platnost předmětných povolení bude dodržena.

Podle ustálené rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva představuje nepředvídatelné rozhodnutí soudu nezákonné, a tedy neospravedlnitelný, zásah do majetkových práv ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě. Žalobce požaduje po zdejšímu soudu, aby dané tři nálezy týkající se loterií nerefletoval a rozhodl v rozporu s jejich ústavněprávními výklady s tím, že Ústavní soud by měl tyto výklady znovu uvážit, neboť jsou diskriminační a jsou v rozporu s primárním právem Evropské unie s ohledem na jeho aplikační přednost.

Žalobce vyjadřuje názor, že loterijní vyhláška je diskriminační a regulace jejím prostřednictvím je v rozporu s evropským právem. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10, pokud obec obecně závaznou vyhláškou vymezuje konkrétní místa ve smyslu § 50 odst. 4 loterijního zákona, pak je povinna v řízení před soudem své racionální a neutrální důvody předestřít a obhájit. Při podání správní žaloby správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky, nejednala libovolně či diskriminačně. Správní soud má i možnost v této části obecně závaznou vyhlášku případně neaplikovat. Poukazuje na to, že obecně závazná přihláška musí stanovovat dostatečně určitá nikoli diskriminační pravidla, ta musí být předem známá a přezkoumatelná, musí odpovídat principu proporcionality. Stanovení konkrétních adres, na nichž mohou být provozovány loterie, lze považovat za problematické a nesoutěžní, což u města Židlochovice není zřejmé.

Žalobce proto považuje loterijní vyhlášku a správní rozhodnutí za nezákonná i pro rozpor s unijním právem. Namítá, že před přijetím zákona č. 300/2011 Sb. nebyl dodržen notifikační proces v souladu se směrnicí Evropskému parlamentu a Rady 98/34/ES (dále jen „notifikační směrnice“), a proto je tato právní úprava nepoužitelná a nevynutitelná a § 50 odst. 4 loterijního zákona ve znění č. 300/2011 Sb., na jehož základě byla vydána loterijní vyhláška, považuje vůči sobě za nevymahatelný. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikačnímu procesu podle notifikační směrnice. Naopak je toho názoru, že byl přijat v rozporu s notifikační směrnicí. Loterijní zákon je jednoznačně nutné považovat za normu technického charakteru a tak měl být podroben notifikačnímu procesu.

Parlament přijal zákon č. 300/2011 Sb. dne 6. 9. 2011 jako novelu loterijního zákona. Ta byla notifikována prostřednictvím národního kontaktního místa dne 14. 7. 2011 a v důsledku uplatněných stanovisek ze strany Komise a Maltý bylo období pozastavení prací prodlouženo do 14. 11. 2011, přesto byla novela přijata dříve. Podrobná stanoviska proto nemohla být ve smyslu notifikační směrnice v ní náležitě uplatněna, čímž došlo k porušení § 2 odst. 1 písm. a) a c) a § 3 a § 4 nařízení vlády č. 339/2002 Sb. a čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 notifikační směrnice, protože tyto nové zásadní změny nebyly předloženy Evropské komisi znovu k vyjádření. S odvoláním na rozhodnutí Soudního dvora ve věcech Fortuna spo. z o.o. (C-213/11, C-214/11, C-217/11) a CIA Security International SA (rozhodnutí ze dne 30. 4. 1996), zastává názor, že vady procesu, v němž byl zákon č. 300/2011 Sb. přijat, způsobují nepoužitelnost a právní nevynutitelnost vůči jeho adresátům.

Žalobce dále poukazuje ve smyslu rozsudku Soudního dvora C-470/11 a C-203/08 na to, že v rámci režimu povolování hazardních her musí být dodržena zásada rovného zacházení a z ní vyplývající povinnost transparentnosti. Dále musí být režim povolování hazardních her založen na objektivních, nediskriminačních a předem známých kritériích tak, aby byly pro výkon posuzovací pravomoci orgánů stanoveny určité meze proti svévoli. Regulace provozování loterií a jiných podobných her má být zajištěna soudržným a systematickým postupem. Uvedeným požadavkům podle žalobce neodpovídá úprava založená zákonem č. 300/2011 Sb., protože pro regulaci obecně závaznými vyhláškami nejsou stanovena určitá, objektivní, nediskriminační a z pohledu provozovatele předem známá kritéria. Pro žalobce je navíc technicky obtížné sledovat účinnou právní úpravu v každé obci.

Regulace provozu loterií a jiných podobných her obecně závaznými vyhláškami je v rámci daného mechanismu neobjektivní, diskriminační a bez předem známých kritérií, protože koliduje se shora uvedeným výkladem Soudního dvora, unijním právem a svobodou usazování dle čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie. Tento nesoulad vznikl na základě

nález ve věci Chrastava. Popsaná právní úprava loterií a jiných podobných her v České republice porušuje právo Evropské unie, zejména volný pohyb služeb a svobodu usazování, je v rozporu i s čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy.

Poukazuje na rozsudek Evropského soudu ze dne 13. 1. 2015 č. 65681/13, z něhož vyplývá, pokud vnitrostátní zákonodárce ruší povolení umožňující jejich držitelům výkon podnikatelské činnosti, musí ve prospěch těchto držitelů stanovit dostatečně dlouhé přechodné období, jež jim umožní přizpůsobit se danému stavu, nebo systém přiměřené náhrady. Oproti tomu česká právní úprava loterií a jiných podobných her nestanovuje ani jakékoli přechodné období, ani žádnou materiální kompenzaci, zvláště pokud žalobce učinil nákladné investice, čímž je dotčeným hospodářským subjektem. Žalobce do podnikání s dobou platnosti povolení až 10 let investoval desítky milionů korun, proto se domáhá ochrany legitimního očekávání.

Žalobce dále navrhuje přerušení řízení a předložení jím navrhovaných předběžných otázek Soudnímu dvoru, zda byl řádně dodržen notifikační proces při přijetí zákona č. 300/2011 Sb. Dále navrhuje otázku, zda tato novela, včetně obecně závazných vyhlášek přijatých na jejím základě, je vynutitelná vůči svým adresátům či nikoli. Rovněž uvádí otázku týkající se souladu aktuální právní úpravy regulace loterií a jiných podobných her ze strany obcí v České republice s unijním právem. Porušení notifikačního procesu totiž považuje za okolnost, která způsobuje, že vnitrostátní soud by měl odmítnout aplikovat ustanovení příslušného vnitrostátního předpisu, jenž nebyl oznámen podle čl. 8 notifikační směrnice či u něhož byl porušen čl. 9 tamtéž. Žalobce poukazuje na ustálenou judikaturu Soudního dvora o nevynutitelnosti takových technických norem, u nichž byl porušen notifikační proces stanovený notifikační směrnicí (rozsudky ve věci CIA Security International, či Lemmens nebo Unilever Italia, Sapod Audic a Schwibbert). K tomu připomíná aplikační přednost unijního práva před českými právními předpisy. Za relevantní pak považuje původní právní úpravu, která byla účinná před přijetím novely, ve vztahu k níž byl porušen notifikační proces. K oprávněnosti svého požadavku na položení předběžných otázek pak odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1009/08. Dále navrhuje, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2015, č. j. MF-35186/2015/2902 uvádí, že přistoupil ke zrušení loterijních povolení ve smyslu § 43 odst. 1 loterijního zákona pro jejich rozpor s obecně závaznou vyhláškou č. 4/2011 města Židlochovice. V otázce tvrzených procesních vad se plně ztotožňuje s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že nebyl seznámen s datem, ke kterému ministerstvo hodlalo vydat napadené rozhodnutí, pak uvádí, že žalovaný vyzval účastníky řízení k vyjádření ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu písemností ze dne 25. 8. 2014, č. j. MF-60874/2013/34-2.

Řízení podle § 43 odst. 1 loterijního zákona je podle žalovaného řízením sui generis podle zvláštního právního předpisu, na které nelze aplikovat ustanovení správního řádu týkající se přezkumného řízení z důvodu vztahu speciality citovaného ustanovení, v němž nelze subsidiárně použít Hlavu IX. správního řádu. Řízení podle § 43 odst. 1 loterijního zákona je tak možné zahájit kdykoli po dobu platnosti povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry.

Žalovaný také nesouhlasí s tvrzenou nezákonností a protiústavností svého postupu. V otázce principu dobré víry ve správní rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání, ústavnosti a zákonnosti odkazuje na nález ve věci Chrastava a na závěr, že provozovatelé

loterií a jiných podobných her si musí být vědomi existence § 43 odst. 1 loterijního zákona a tedy i skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoliv, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni. Ačkoli se žalobce rozsáhle věnuje judikatuře Ústavního soudu v oblasti regulace loterií a jiných podobných her, jde o pouhé posuzování rozhodovací praxe Ústavního soudu ze strany žalobce. Ale žalovanému nepřísluší hodnotit rozhodovací praxi Ústavního soudu, vždy postupoval a postupuje v souladu s jeho nálezy a právními závěry. Ke zrušení loterijních povolení došlo po vydání loterijního nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13. Tím došlo zprostředkovaně k uplatnění ústavního práva obcí na samosprávu. Pokud by tak žalovaný nepostupoval, dopustil by se naopak zásahu do ústavního práva obcí na samosprávu. Provozovatelé si měli být vědomi § 43 loterijního zákona a možných důsledků jeho aplikace, přičemž postup podle daného ustanovení v případech dříve vydaných loterijních povolení odpovídá loterijnímu zákonu i ústavnímu pořádku. Ve smyslu judikatury Ústavního soudu pak princip proporcionality doznal podstatných změn.

Ohledně tvrzené nezákonnosti a diskriminační povahy loterijní vyhlášky žalovaný konstatuje, že dozor nad ní spadá do působnosti Ministerstva vnitra. Žalovaný není oprávněn přezkoumávat zákonnost obecně závazných vyhlášek a je povinen aplikovat ty, které nebyly shledány nezákonnými. Veškeré argumenty proto žalovaný považuje pro toto řízení za irelevantní. Navíc žalovanému je z úřední činnosti známo, že obecně závazná vyhláška nebyla shledána Ministerstvem vnitra nezákonnou, jejím prostřednictvím město jednoznačně vyjádřilo svůj regulační úmysl ve vztahu k jednotlivým druhům loterií a jiných podobných her a odkazuje i na judikaturu Ústavního soudu.

K upozornění žalobce na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2014 žalovaný uvádí, že tento úřad v něm uvedl mimo jiné, že nepovažuje za problematické, pokud se obce rozhodnou pro úplný zákaz provozu loterií na svém území. K naprostému vyloučení soutěže v dané oblasti dojde tak plně v mezích zákona, neboť žádní soutěžitelé se nezvýhodňují oproti jiným. Tím, že obec přistoupila k zákazu provozování loterií jiných podobných her na celém svém území, nemohlo dojít k zásahu obce do hospodářské soutěže.

Žalovaný uvádí, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikačnímu procesu podle notifikační směrnice. Nadto pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry byla dána ještě před nabytím účinnosti uvedené novely (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 As 123/2012-31). Žalovanému také nepřísluší rozhodovat o nevymahatelnosti a nevynutitelnosti právního předpisu podle směrnice nebo o otázce, zda česká právní úprava odpovídá principům formulovaným evropským právem, protože jako správní orgán nemá možnost přezkoumat soulad právních předpisů s jinými právními předpisy či mezinárodními smlouvami. Kromě toho připomíná, že vládou schválený návrh představoval novelu loterijního zákona v jediném bodě, a to změnu § 50 odst. 4 loterijního zákona. K tomu ale neměla Komise ani jiný členský stát připomínky, notifikační proces byl uzavřen. Je v jednotě s žalobcem, že došlo sice k rozšíření pravomocí, nikoli však ve vztahu k regulačnímu oprávnění obcí.

Co se týká namítané směrnice, tak loterijní zákon podléhá povinnosti notifikačního řízení, jako celek však nemá technickou povahu, proto není možné přistoupit na premisu, že všechna ustanovení podléhají povinnosti notifikační procedury. Poukazuje na případ Unilever C-443/98, v němž je uvedeno, že zákon může obsahovat ustanovení různého druhu, ta budou použitelná a vynutitelná, i v případě nedodržení předepsané procedury, pokud nejsou

technickou regulací ve smyslu směrnice. Je třeba interpretovat národní právo v souladu s evropským a užít ta ustanovení, která jsou přijata v souladu s požadavky evropského práva, obzvlášť za situace, kdy ustanovení o regulační pravomoci obcí není technickým ustanovením v pravém slova smyslu. To je i důvod, proč notifikační proces byl k tomuto ustanovení bez připomínek, čímž § 50 odst. 4 loterijního zákona byl také v souladu s evropským právem přijat.

Ke zrušení předmětného povolení by došlo tak i v případě, pokud by zákon č. 300/2011, Sb., nebyl přijat, resp. by ani neexistoval. Ještě před jeho přijetím byla dána pravomoc obcím prostřednictvím svých vyhlášek regulovat výherní hrací přístroje. Tento pojem byl před přijetím uvedeného zákona interpretován ve smyslu nálezu Ústavního soudu Chrástava ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 a dalších rozhodnutí soudů.

Poukazuje na to, že obecně závazné vyhlášky se vyvěšují na úřední desce obecního úřadu a jsou účinné 15. dnem vyhlášení, nikdo se tak nemůže dovolávat jejich neznalosti, jsou volně přístupné i na internetu, má tak k nim přístup i osoba méně technicky zdatná.

Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 11. 6. 2015 značka C-98/14 na českou právní úpravu nedopadá. V posuzovaném případě nedochází ke zrušení loterií a jiných podobných her ze zákona okamžitě, den ze dne. Žalovaný ruší vydaná povolení až na základě obecně závazné vyhlášky obce, vždy po vyhodnocení jejího obsahu a účelu. Provozovatel až do právní moci rozhodnutí o zrušení vydaného povolení může po celou dobu trvání správního řízení svoji činnost vykonávat. Řízení o zrušení je vedeno podle správního řádu, žalobce má možnost využít všech institutů, které mu správní řád poskytuje, včetně opravných prostředků. Jedná se tedy o odlišný režim než v namítaném případě žalobcem.

Pokud jde o ochranu legitimního očekávání, k ní není žalovaný oprávněn posuzovat soulad konkrétního ustanovení národní úpravy s evropskou úpravou. Hospodářský subjekt, který se dovolává této ochrany, nemůže spoléhat na to, že nedojde k legislativním změnám, může jen zpochybnit způsob provedení takové změny a pokud je takový subjekt obezřetný, je s to předvídat přijetí opatření, které se může jeho zájmů dotknout, nemůže se tedy dovolávat zásady legitimního očekávání, poukazuje na judikaturu Soudního dvora C-201/08, popř. zda hospodářský subjekt mohl předvídat možnost změny právní úpravy s přihlédnutím ke způsobům poskytování informací členského státu, který takovou právní úpravu přijal. V dalším judikátu poukazuje na upřednostnění zájmů veřejného zdraví, omezení hazardních her preferuje ochraně spotřebitelů proti hráčské závislosti a předcházení trestné činnosti a podvodům spojeným s hrami. Česká právní úprava je tak pro hospodářské subjekty předem známá a předvídatelná, i s ohledem na § 43 loterijního zákona, což konstatoval i nálezy Ústavního soudu, na který odkazuje. Konstatuje, že obce nejtěživěji pocítují celospolečenská rizika spojená s provozováním loterií a jiných podobných her, proto je namístě, aby právě místní orgány mohly regulovat provozování loterií a jiných podobných her na svém území. Od počátku roku 2009 žalovaný vydával příslušná povolení k provozování herních zařízení na 3 roky, od března 2014 je vydává na 1 rok.

Obecně závazné vyhlášky podléhají kontrole Ministerstva vnitra, na jeho návrh je může Ústavní soud zrušit. Volný pohyb služeb v rámci vnitřního trhu, který namítá žalobce, je možné omezit z důvodu uvedených v čl. 51 a 52 Soudního dvora, a to například veřejný pořádek, veřejná bezpečnost, veřejné zdraví, o čemž je s ohledem na zásahu právní jistoty a ochrany legitimního očekávání oprávněn rozhodnout soud. Česká právní úprava je tak, např. od maďarské, odlišná. Rozdílnou úpravu na místní úrovni nelze považovat za rozpornou

s unijním právem. Pravomoc obcí rozhodovat o tom, zda a kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her je podle ustálené judikatury Ústavního soudu otázkou místního pořádku v samostatné působnosti obcí, která je obcím ústavně garantována. Žalobce nepoukázal ani na jediné ustanovení unijního práva, které by bylo v rozporu s českým. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Vyrozuměním ze dne 18. 8. 2015, č. j. 3Af 32/2015-43, vyzval soud podle § 34 s. ř. s. město Židlochovice, jako osobu zúčastněnou na řízení, aby soudu ve lhůtě 14 dnů od doručení vyrozumění sdělilo, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Město Židlochovice se ve stanovené lhůtě nevyjádřilo.

Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 1. 2. 2017, setrvaly obě strany na svých návrzích i argumentech. Žalobce v žalobě navrhoval, aby soud jako důkazy provedl Důvodovou zprávu Vlády ČR k návrhu zákona později přijatého jako zákon č. 300/2011 Sb., Stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2007 a k právnímu výkladu k zákonnému zmocnění, k obecně závazné vyhlášce o loteriích a jiných podobných hrách ze dne 1. 11. 2009, stanovisko ÚOHS, kopii výpisu z databáze DG-Enterprise-98/34-Tris, přehled OZV, rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-98/14. Žádný z účastníků nenavrl provádění dalších důkazů před soudem.

V dané věci soud shledal, že není nezbytně nutné provádět žalobcem navržené důkazy, neboť právní otázky si může soud posoudit samostatně s ohledem na již četnou judikaturu, z jejichž závěrů i bez navrhovaných důkazů může vycházet.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Podle § 43 odst. 1 loterijního zákona „*Orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné*“.

Ve čl. 1 v bodu 1. obecně závazné vyhlášky města Židlochovice č. 4/2011 je uvedeno, že: „*Účelem této vyhlášky je zajištění veřejného pořádku na území města Židlochovice.*“, v bodu 2. je uvedeno: „*Činností, jež by mohla narušit veřejný pořádek ve městě, být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, je provozování loterie nebo podobné hry pomocí technického zařízení, které jsou povolovány na základě zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „loterijní zákon“). Sociopatologické dopady hazardu jsou na území města natolik závažné, že nelze zajistit veřejný pořádek a práva zajištěná Listinou základních práv a svobod jinak, než zákazem jejich provozování.*“.

Podle čl. 2 obecně závazné vyhlášky města Židlochovice č. 4/2011 „*Na území města Židlochovice je zakázáno provozovat výherní hrací přístroje definované v ustanovení § 2*

písm. E) a § 17 odst. 1 loterijního zákona, interaktivní videoloterní terminály a dále jiné podobné hry povolované podle § 50 odst. 3 loterijního zákona.“.

Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, protože tyto vady by vylučovaly jejich další věcný přezkum. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v procesním pochybení žalovaného, že mu nedal řádným procesním způsobem na vědomí, kdy chce vydat rozhodnutí, nedal mu prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uplatňovat jeho práva.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat pouze u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).

Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, lze považovat za nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Soud uvádí, že žalobcem tvrzené vady správního řízení by mohly být vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nikoli ale důvody způsobujícími nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Žalobce netvrdí nic konkrétního k tomu, že by žalovaný vydal nesrozumitelné rozhodnutí, že by se žalovaný nevypořádal některou z jeho rozkladových námitek nebo že by výrok nebyl podložen argumentací v odůvodnění. Rovněž soud z úřední povinnosti neshledal, že by správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Je z nich poznatelný předmět rozhodování, včetně důvodů, proč byla přijata, a v napadeném rozhodnutí se ministr vypořádával s žalobcovým rozkladem.

Jelikož soud ani v jednom z argumentů neshledal, že by správní rozhodnutí byla zatížena vadou spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti, mohl případ posoudit věcně a tuto námitku shledal za nedůvodnou.

Předmětem další námitky je tvrzení, že žalovaný pouze v oznámení o zahájení řízení byl seznámen s podklady, řízení o zrušení loterijních povolení bylo možné podle § 43 odst. 1 loterijního zákona ve spojení s § 96 odst. 1 správního řádu zahájit pouze do jednoho roku od právní moci loterijních povolení. Jelikož bylo řízení ale zahájeno až dne 20. 5. 2013, stalo se po více než 4 letech od vydání prvního z loterijních povolení. Žalovaný se tak měl dopustit procesního pochybení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Podle § 36 odst. 2 správního řádu „*Účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak*“.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*“.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný oznámením o zahájení řízení ze dne 20. 5. 2013, č. j. MF-60874/2013/34, zahájil správní řízení, tento úkon spojil podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu s oznámením o možnosti podat vyjádření, navrhopvat důkazy, činit jiné úkony a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve lhůtě 21 dnů ode dne doručení, což žalobce převzal dne 30. 5. 2013. Žádostí ze dne 17. 6. 2013 žalobce navrhl prodloužení lhůty pro podání vyjádření a současně požádal žalovaného o vydání nové výzvy, pokud by byl spis doplněn o další podklady. Na tuto žádost žalovaný nereagoval, nýbrž dne 1. 7. 2013 vydal rozhodnutí, kterým zrušil povolení k provozování různých modelů IVT, které v rozhodnutí specifikuje a v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že ani žalobce ani zúčastněná osoba nevyužili svých procesních práv navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce jako účastník řízení podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, kterému ministr financí vyhověl pro procesní vadu, když žalovaný nerozhodl o žádosti žalobce o prodloužení lhůty pro podání vyjádření ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a dne 25. 8. 2014 vyzval jak účastníka řízení, tak dotčený orgán, výzvou podle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci ve lhůtě 14 dnů od doručení usnesení s možností nahlížení do spisu, výzvu žalobce převzal dne 28. 8. 2014. Ve vyjádření ze dne 11. 9. 2013 žalobce zejména namítal, že nesouhlasí se spojením oznámení o zahájení řízení a výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu, domáhá se vydání usnesení ve smyslu § 46 odst. 3 správního řádu týkající se lhůty pro vyjádření. Neví, jaké podklady žalovaný shromáždil, a žádal, aby mu žalovaný umožnil nahlédnout do správního spisu, dovolává se principu právní jistoty a předvídatelnosti práva a postupu orgánů veřejné moci, včetně principu zákazu zpětné účinnosti právních norem a práv nabytých v dobré víře z pravomocných rozhodnutí. Žalobce ani dotčený orgán nevyužili svého procesního práva k nahlédnutí do spisu. Následně žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 9. 2014, č. j. MF-60874/2013/34-4.

Soud konstatuje, že spojení oznámení o zahájení řízení s výzvou podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu je běžným postupem, který zajišťuje ve smyslu § 6 odst. 1, 2 správního řádu hospodárnost řízení, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost, aby upozornil účastníky řízení na svůj záměr vydat rozhodnutí ve věci na základě shromážděného podkladového materiálu a poskytl jim možnost se k podkladům vyjádřit či činit návrhy na doplnění. Z daného ustanovení nevyplývá povinnost, aby správní orgán ve výzvě k seznámení s podklady rozhodnutí musel jmenovat všechny shromážděné podklady,

ačkoli se to může v některých případech jevit jako praktické. Pro správnost přezkoumávaného správního řízení proto není nikterak relevantní, zda žalovaný ve výzvě podle § 36 odst. 3 správního řádu jmenoval podklady pro vydání rozhodnutí či ne.

Soud neshledal pochybení v tom, že žalovaný v oznámení o zahájení řízení výslovně nevyjmenoval podklady založené ve správním spise. Na základě správního poučení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost se osobně s podklady rozhodnutí seznámit, a jak vyplývá ze spisu, tohoto oprávnění nevyužil. Právně bezpředmětná je tak skutečnost, že žalobce absolvuje celou řadu správních řízení a nahlížení do podkladů je pro něj náročné. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39, postup podle § 36 odst. 2 správního řádu je věcí účastníkovy procesní iniciativy, naproti tomu § 36 odst. 3 správního řádu speciálně upravuje právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům a je povinností správního orgánu, aby účastníka k uplatnění tohoto práva vyzval. Není proto zákonnou povinností správního orgánu, aby v každém jednotlivém případě účastníka řízení seznámil s novým rozšířením podkladů, přestože o to účastník řízení výslovně požádá. Správní orgán musí ale účastníka řízení seznámit podle § 36 odst. 3 správního řádu s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci.

Pokud žalovaný vyzval usnesením žalobce i dotčenou obec k seznámení s podklady rozhodnutí a zároveň k případnému dodání dalších podkladů, vyjádřil tím, že sám měl v danou chvíli již dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, ale v rámci zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu dal možnost jak žalobci, tak i dotčené obci, možnost podklady doplnit. Pokud by využili žalobce či dotčená obec této možnosti, pak by měl žalovaný povinnost vydat novou výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nikdo z nich podklady nedoplnil, tedy nová výzva správně vydána nebyla.

Pokud žalobce namítá, že řízení podle § 43 odst. 1 loterijního zákona mohlo být zahájeno pouze ve lhůtách určených pro přezkumné řízení podle hlavy IX správního řádu, pak soud ho odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, v němž tamní soud uvedl, že „... § 43 loterního zákona je ustanovením zvláštním nejen vůči § 100 správního řádu upravujícím obnovu řízení, ale též vůči hlavě IX téhož zákona upravující přezkumné řízení. Otevírá tudíž možnost časově neomezené revize rozhodnutí“. Jelikož se na řízení podle citovaného ustanovení nevztahují časová omezení pro zahájení přezkumného řízení, žalovaný mohl řízení zahájit kdykoli, jakmile vyšly najevo relevantní okolnosti pro jeho zahájení. Soud proto neshledal námitku ohledně procesních vad žalobce důvodnou.

V další námitce žalobce poukazuje na nezákonnost a protiústavnost správních rozhodnutí, pokud správní orgány vycházely z právního názoru Ústavního soudu v loterijním nálezu, se kterým se žalobce neztotožňuje a dovolává se legitimního očekávání v účinky vydaných loterijních povolení, právní jistotu, ochranu vlastnického práva a odkazuje na celou řadu rozhodnutí Ústavního soudu, Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva, a upozorňuje na retroaktivní účinky loterijních vyhlášek.

Soud předně k žalobcově obsáhlým námitkám poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 127/2015-68, kdy s ohledem na vázanost soudů nálezy Ústavního soudu by se zdejší soud mohl jen těžko od závěrů loterijního nálezu odchýlit. Zdejší soud dodává, že pokud správní orgány vycházely z právních názorů Ústavního soudu, nelze převzaté názory považovat za protiústavní, když je aproboval Ústavní

soud, který je podle čl. 83 Ústavy České republiky orgánem ochrany ústavnosti. Tedy jinými slovy, výklad ústavního pořádku Ústavním soudem je v České republice i s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy právně závazným a krom toho se mu přikládá vysoká míra argumentační síly.

Ze samotné věcné argumentace žalobce vyplývá, že žalobce neporozuměl závěrům loterijního nálezu zcela. Ústavní soud v daném nálezu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, v bodech 29 až 33 popisuje, že právo obcí regulovat vybraný hazard na svém území zaručovala Ústava a § 10 zákona o obcích již dávno před tím, než byla přijata zmiňovaná novela loterijního zákona, a to zákon č. 300/2011 Sb., viz též nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalobcova zrušená loterijní povolení pro území města Židlochovice byla vydána v letech 2008 až 2010, tedy ve chvíli, kdy obce již disponovaly pravomocí prostřednictvím obecně závazných vyhlášek vybrané loterie a jiné podobné hry omezit či zcela vyloučit podle těchto pramenů práva. Žalobce si proto mohl a měl, a zejména musel, být vědom, že jeho podnikatelský záměr byl vždy limitován vůlí Zastupitelstva města Židlochovice, jež mohlo provozování určité loterie na území města *kdykoli* podřídit zákonné regulaci. Žalobci tak už vůbec nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude moci město Židlochovice regulovat. Pokud totiž obce měly pravomoc regulovat hazard na svém území již před přijetím zákona č. 300/2011 Sb., přechodné ustanovení v čl. II odst. 4 tohoto zákona nebylo prostředkem k vyvážení práv obcí a práv provozovatelů loterií, nýbrž se jednalo o omezení již existujícího práva obcí regulovat loterie. Ústavní soud shledal v této skutečnosti neodůvodněný zásah do práva obcí na samosprávu, což vyjádřil právě v uvedeném loterijním nálezu. Jelikož žalobci tvrzené legitimní očekávání nikdy nevzniklo, pak mu nemohlo být porušeno právo garantované čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, natož aby byl porušen princip právního státu, který je součástí daného jak ústavního zřízení České republiky, tak platného práva Evropské unie, a to v otázce aplikace unijního práva v nyní posuzovaném případě, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170.

Ačkoli Ministerstvo financí přirozeně hájilo účel přechodného ustanovení, nelze z jeho argumentů užívaných před vydáním loterijního nálezu, resp. z příslušné důvodové zprávy k novele č. 300/2011 Sb., vycházet, protože právě Ústavní soud je ve smyslu čl. 83 orgánem ochrany ústavnosti, který je nadán pravomocí posuzovat soulad zákonů a podzákonných předpisů s ústavním pořádkem, jak je patrné z čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy. Jakmile byl vydán loterijní nálezy, Ministerstvo financí správně přejalo nový výklad a zohlednilo závěry Ústavního soudu ve své rozhodovací praxi.

Soud v tomto směru dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, v němž tento soud vůbec poprvé posuzoval případ zrušení povolení k provozování loterie nebo jiné hry z moci úřední za použití § 43 loterijního zákona. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí obsáhle zabýval vývojem příslušné právní úpravy, kontextem obdobných sporů i judikaturou Ústavního soudu, včetně loterijního nálezu, a vyslovil závěr, že povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané podle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit podle § 43 odst. 1 téhož zákona nejen pro okolnosti skutkové povahy, ale též pro okolnosti právního rázu. Těmi může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her, se zakazuje. Z loterijní vyhlášky vyplývá, že ve všech částech města Židlochovice je zakázáno provozovat určité druhy loterií a hazardních her. Pokud tato loterijní povolení kolidovala s loterijní vyhláškou, nelze v postupu žalovaného podle § 43 odst. 1 loterijního zákona, který vyústil ve zrušení loterijních povolení, spatřovat nesprávné právní posouzení případu či nerespektování závěrů Ústavního soudu.

Právo na samosprávné řešení vlastních záležitostí přiznává obcím v nejobecnější rovině čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky. K vydání loterijní vyhlášky bylo město Židlochovice zmocněno podle závěrů loterijního nálezu Ústavního soudu již na základě § 10 písm. d) obecního zřízení a § 50 odst. 3 loterijního zákona toto obecné ustanovení obecního zřízení toliko konkretizuje. Uvedená ustanovení poskytují obcím široké pravomoci omezit provozování hracích přístrojů místem, časem nebo je dokonce úplně zakázat. Vzhledem k rozsahu zmocnění soud neshledal, že by město Židlochovice loterijní vyhláškou překročilo své pravomoci, tedy jednalo *ultra vires*, když zakázalo provoz hracích přístrojů na celém území.

Soud je přitom zjevný i účel takové regulace. Město zjevně považuje vybrané loterie za fenomén, jehož sociopatologické dopady jsou natolik závažné, že upřednostnilo v konkrétních případech veřejný pořádek před finančními příjmy z těchto her. Soud konstatuje, že uvedený postoj je projevem samosprávné pravomoci obce, je zcela v souladu s § 10 písm. d) obecního zřízení a § 50 odst. 3 loterijního zákona a není v rozporu s aktuálním stavem poznáním, že hazard a jeho průvodní jevy mohou mít patologické účinky na lidskou psychiku a zasahovat do veřejného pořádku.

Soud se dále zabýval možnou diskriminační povahou loterijní vyhlášky. Právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Posuzované ustanovení loterijní vyhlášky zakazuje provoz určitých hracích přístrojů na celém území města, a to podle § 2 písm. e) loterijního zákona. Soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Podmínky pro provoz hracích přístrojů jsou stanoveny na území města ve vztahu ke všem subjektům shodným způsobem. Zároveň loterijní vyhláška sleduje legitimní cíl a je vhodným prostředkem k odstínění patologických následků provozování vybraného hazardu, což vylučuje i úvahy o nepřímé diskriminaci.

Soud poukazuje rovněž na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v něm uvedený soud uvedl, že žalobní bod „[...] je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“. Jelikož žalobcova tvrzení ohledně diskriminačního potenciálu vyhlášky, který narušuje hospodářskou soutěž, jsou pouze obecná a nepodložená konkrétními skutečnostmi, vypořádal je soud rovněž obecně.

Soud neshledal, že by loterijní vyhláška odporovala zákonu, aby z ní soud nevycházel. Námitka tak není důvodná.

Jelikož loterijním nálesem nemohlo být z výše uvedených důvodů zasaženo do legitimního očekávání žalobce, respektive do jeho vlastnických práv či práv na podnikání,

soud považuje za nadbytečné zabývat se odkazovanou judikaturou Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora vztahující se k principu právní jistoty, ochrany nabytých práv, legitimního očekávání a právního státu. Jak totiž Ústavní soud vyjádřil v bodě 42 loterijního nálezu, „... *nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek)*“. Zdejší soud se plně s tímto závěrem ztotožňuje, přičemž žalobce nevzněl žádné podstatné či přesvědčivé důvody, které by ho byly oprávněny vyvracet a popřít zavedenou praxi.

Pokud žalobce poukazoval na závěry vyslovené v rozsudku Soudního dvora C-98/14, případ *Berlington Hungary*, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, v němž Nejvyšší správní soud dospěl v typově podobném případě k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů. Tedy ani základní zásady unijního práva nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43 loterijního zákona. Citovaný rozsudek lucemburského soudu na posuzovanou věc také nedopadá.

Pokud žalobce namítá retroaktivní účinky loterijních vyhlášek, soud i v tomto případě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, v němž se soud podrobně v bodech 36 a 37 retroaktivitou zabývá. Zdejší soud pouze doplňuje, že obecně závazná vyhláška města Židlochovice nemá účinky pravé retroaktivity (tj. neovlivňuje vydaná loterijní povolení do minulosti), nepravá retroaktivita je pak v právu obecně přípustná. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

Žalobce dále důrazně polemizuje s nálezy Ústavního soudu, odkazuje na právní názory Ministerstva vnitra před vydáním řady nálezů, kterými Ústavní soud přinesl odlišný pohled na regulaci loterií obecně závaznými vyhláškami obcí. Má za to, že Ústavní soud v nálezech ve věcech *Klatovy*, *Chrastava* a *Františkovy Lázně*, se odchýlil od své dřívější judikatury týkající se ochrany legitimního očekávání, od judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora a navrhuje, aby zdejší soud uvedené nálezy nerespektoval a rozhodl v rozporu s nimi. Rovněž by je neměl užít s ohledem na aplikační přednost unijního primárního práva.

Soud k možnosti odchýlení se od judikatury Ústavního soudu odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 127/2015-68, kdy s ohledem na vázanost soudů nálezy Ústavního soudu by se zdejší soud mohl jen těžko od závěrů loterijního nálezu nově a nepředvídatelně a v rozporu již s konstantní judikaturou odchýlit.

Pokud žalobce spatřuje rozpor uvedených nálezů s primárním právem Evropské unie, pak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, který v bodě II. A. se zabývá aplikovatelností unijního práva v obdobném případě a dospěl k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů. Ani základní zásady unijního práva tedy nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43

loterijního zákona. Vzhledem k tomu, že posuzovaný případ neobsahuje žádný unijní prvek, nedůvodné jsou i další žalobcovy námitky v bodě IX. žaloby směřující k porušení práva Evropské unie, čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce rovněž napadá loterijní vyhlášku, že je diskriminační a v rozporu s evropským právem, protože bezdůvodně zvýhodňuje určitý segment trhu a narušuje hospodářskou soutěž. Loterijní vyhláška nezohledňuje ústavně zaručená práva žalobce vlastnit majetek a podnikat, čímž dochází k porušení zásady proporcionality.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77, v němž připomněl ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, povinnost soudů, aby před aplikací posuzovaly každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony. Zdůraznil, že správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tedy i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Případně pak správní soud může obecně závaznou vyhlášku v určité části neaplikovat. Ústavní soud uvedl v citovaném nálezu, že *„ve vztahu k obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic a jejich částí či návsi nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá. Nevyplývá-li důvod vymezení konkrétních míst z okolností nebo povahy věci, tíží nakonec obec, jež obecně závaznou vyhlášku vydala, povinnost v řízení před soudem takové racionální a neutrální důvody předstříti a obhájit“.*

V daném případě vyhláška postihuje celé území města Židlochovice. Právo na samosprávné řešení vlastních záležitostí přiznává obcím v nejobecnější rovině čl. 100 odst. 1 Ústavy. Město Židlochovice bylo zmocněno k vydání loterijní vyhlášky podle závěrů loterijního nálezu Ústavního soudu již na základě § 10 písm. a) o obcích a § 50 odst. 4 loterijního zákona, toto obecné ustanovení zákon o obcích toliko dotvrzuje. Uvedená ustanovení poskytují obcím široké pravomoci omezit provozování hracích přístrojů místem, časem nebo je dokonce úplně zakázat. Vzhledem k rozsahu tohoto zmocnění soud neshledal, že by město Židlochovice v čl. 2 loterijní vyhlášky překročilo své pravomoci, když zakázalo provoz loterií a jiných podobných her v něm specifikovaných ve všech částech města. Jeho postoj je projevem samosprávné pravomoci obce a je zcela v souladu s § 10 písm. a) o obcích a § 50 odst. 4 loterijního zákona, současně není v rozporu s aktuálním stavem obecně známého poznání, že hazard může mít patologické účinky na lidskou psychiku, zejména u sociálně slabších a zranitelných skupin obyvatelstva, a jeho průvodní jevy mohou zasahovat do veřejného pořádku. Obec podle vlastního uvážení smí regulovat všechny typy loterií nebo žádné, popř. v daném případě je to určitý typ loterií, kdy obec k takovému rozhodnutí přistoupila s ohledem k místním poměrům za účelem zabezpečení místní veřejné bezpečnosti, místního veřejného pořádku v rámci vlastní pravomoci samostatné působnosti rozhodovat o tom, kde a jaké druhy loterií na svém území povolí ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10.

Žalobce dále namítá, že před přijetím novely loterijního zákona č. 300/2011 Sb., nebyl dodržen notifikační proces v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES, o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů

pro služby notifikační společnosti (dále jen „notifikační směrnice“). Žalobce detailně popisuje proces přijetí zákona č. 300/2011 Sb. Jelikož nové změny nebyly předloženy Evropské komisi znovu k vyjádření, došlo podle žalobce k porušení nařízení vlády č. 339/2002 Sb. a notifikační směrnice. Tyto vady zakládají nepoužitelnost a právní nevynutitelnost zákona vůči jeho adresátům.

Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že otázkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, a v navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožnil s právním názorem krajského soudu, že „... *obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně [náleze ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]*“. Obdobně i v nyní posuzovaném případě není otázka notifikace zákona č. 300/2011, Sb., vůbec relevantní, protože i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška města Židlochovice obstála i na základě § 10 písm. a) zákona o obcích. Soud neshledal námitku důvodnou.

Žalobce závěrem považuje za zásadní otázku, zda byl dodržen notifikační proces při přijetí zákona č. 300/2011 Sb., tedy otázku, je-li tato novela, včetně obecně závazných vyhlášek přijatých na jejím základě, vynutitelná vůči svým adresátům či nikoli. Žalobce pak rozvádí význam notifikační směrnice a poukazuje na důsledky, které by nastaly, pokud by nebyl dodržen notifikační proces u technického předpisu.

Soud s ohledem na předchozí žalobní bod slovy Nejvyššího správního soudu uvádí, že „*jakékoliv úvahy o neaplikovatelnosti § 50 odst. 4 loterního zákona, včetně úvah o předložení předběžné otázky, se proto stávají v nynější kauze nadbytečné a navýsost akademické*“, jak je uvedeno v bodu 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170. Pokud město Židlochovice mohlo loterijní vyhlášku vydat i na základě pravomoci § 10 písm. a) zákona o obcích, pak je nadbytečné posuzovat notifikační proces zákona č. 300/2011 Sb., viz body 30 a 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77. Pro úplnost soud dodává, že podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie má soud položit předběžnou otázku pouze v případě, *považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku*. Soudy, proti jejichž rozhodnutím lze podat opravný prostředek, mají možnost, nezávisle na vůli účastníků řízení, nikoli povinnost, využít jmenovaného institutu. Zdejší soud z výše uvedených důvodů potřebu položit předběžnou otázku neměl. Ani tato námitka není důvodná.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve druhém výroku tohoto usnesení, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.